

nam je bistvo svojega duševnega ploda z besedami pesnika, ki z njimi prežene temo. Zato smo ga razumeli vsi, vsa jugoslovanska ljudstva.

Korakojoč v bodočnost, ki je bila njemu že jasna, je budil še speče duše. Njegov zadnji agitatorični razmah se dá vzporediti agitacijski sili in sijajni zgovornosti Lassalla, ki mu je bil vedno vzgled agitatorja. Sejal je besede bodočnosti, novo oznanilo je vzbudilo hrepenenje v ljudskih dušah. Sredi dela, ki so mu ga kopicile vedno nove in mnogotne misli, pa je nenadno zatulil njegov grob . . .

Jugoslavijo je zadela prva nesreča; njena britkost bo potrdila našo skupno voljo.

Janko Samec:

Lelji.

† 13. 4. 1907.

Dva angela na grobu kot čuvaja
stoječa dan in noč nam vsem na poti,
da spanja sladkega nihče ne zmoti
pokoja hrepenečim tega kraja.

Tu konec se z začetkom v eno spaja,
ki verno plava večnosti nasproti,
odkoder zopet po prečudni poti
k življenju novemu se vse preraja.

Po tebi moja duša več ne toži!
Le v trdni veri težko nate čaka
in je podobna hrepeneči roži,

ki od jutranje zore pa do mraka
nad njo nebroj oblakov črnih kroži . . .
a večnost dolga ji — minuta vsaka . . .

